

Daniels bok – nummer ett hundre og tjuefem

Å avdekke den profetiske betydningen: En tydning av Daniel 11:40 og dets implikasjoner for moderne kristendom

Jeff Pippenger
2024-03-09

Førtiende vers i Daniel elleve begynner ved endetiden, men verset identifiserer to endetider og gjør det derfor mulig for profetiens gransker å samordne den første endetiden med den andre endetiden. Når denne anvendelsen foretas, løper den linjen i millerittisk historie som begynte i 1798, parallelt med De forente staters historie i 1989. De to linjene identifiserer linjen til det sanne protestantiske horn og linjen til det republikanske horn på jorddyret i Åpenbaringen kapittel tretten. Begge linjene begynner ved endetiden i 1798, og endetiden i 1989 utfyller ganske enkelt og gir et annet vitnesbyrd om sannhetens veimerker som avforsegles i verset.

Bevegelsen til den tredje engelen ankom den 22. oktober 1844, men ble utsatt gjennom det sjuårige opprøret fra 1856 til 1863. Den tredje engelens ankomst ble gjentatt den 11. september 2001. 1863 ble forebildet ved det gamle Israels første leirslagning ved Kadesj og opprøret til de ti speiderne, og 11. september 2001 ble forebildet ved det gamle Israels siste leirslagning ved Kadesj og Moses' opprør. Opprøret i 1863 representerte det første opprøret ved Kadesj, som frembrakte en dødsdom i ørkenen. Opprøret den 11. september 2001 representerte det siste opprøret ved Kadesj, som frembrakte døden for lederskapet i laodikeisk adventisme.

Engelens nedstigning den 11. august 1840, som innledet bevegelsen fra 1840 til 1844, og som Søster White kalte en herlig åpenbaring av Guds kraft, var et forbilde på 11. september 2001 og identifiserte en herlig åpenbaring av Guds kraft.

«Engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her forutsies et verk av verdensomspennende utstrekning og usedvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbaring av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til alle misjonsstasjoner i verden, og i noen land var den største religiøse interesse som har vært vitne til i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarselen fra den tredje engel.» The Great Controversy, 611.

Den tredje engelens første ankomst den 22. oktober 1844 (det første Kadesj) var for å fullføre verket, men Guds folk valgte å utpeke en ny leder og vende tilbake til Egypt. Innen 1863 hadde de «gjenoppbygd Jeriko» i stedet for å ta del i Guds verk med å styrte Jerikos murer. Derfor ble de rammet av forbannelsen, med døden i ørkenen.

Og Josva lot dem på den tid sverja og sa: Forbanna vere den mannen for Herren som står opp og byggjer denne byen, Jeriko; på sin fyrstefødde skal han leggja hennar grunnvoll, og på sin yngste son skal han setja opp portane hennar. Josva 6:26.

Slik det var med det gamle Israel ved det første Kadesj, som hadde forkastet Josvas og Kalebs budskap, brakte det moderne Israels opprør ved det første Kadesj (1863) over dem Josvas forbannelse. Da den tredje engel vendte tilbake den 11. september 2001 (det siste Kadesj), begynte det avsluttende verket som går forut for at Gud bryter Jeriko og dets murer ned.

22. oktober 1844 markerer den tredje engels ankomst, og dermed markerer den også ankomsten av den nært forestående søndagen i de siste dager. 1863 markerer avslutningen på den tredje engels prøvetid, som begynte den 22. oktober 1844. 1863 er derfor et symbol på den nært forestående søndagsloven, for Jesus fremstiller alltid enden ved begynnelsen. I 1863 var nasjonen delt i to klasser, og på samme måte vil to klasser bli åpenbart ved søndagsloven.

Prøvetiden for den tredje engel i den millerittiske historie begynte i 1844 og endte i 1863, og både begynnelsen og avslutningen markerte de siste dagers søndagslov. I historien mellom begynnelsen (1844) og avslutningen (1863) finnes opprøret i den millerittiske bevegelsen (1856). Således bærer perioden signaturen «Sannhet». Tilbakekomsten til Kadesj for annen gang den 11. september 2001 markerer begynnelsen på prøvelsesprosessen for den tredje engel, som avsluttes ved den snart kommende søndagsloven, slik 1863 var et forbilde på.

Fra den søndagsloven og inntil menneskets prøvetid avsluttes, vil Jeriko og dets murer bli styrtet, i samsvar med den fullbyrdende dom over Babylons skjøge som er fremstilt i denne historien. Vers førti begynner i 1798 og avsluttes ved den snart kommende søndagsloven i vers førtien. Endens tid i 1798 representerer den indre linjen i Guds menighet, fra millerittene i den første engels bevegelse og frem til den tredje engels bevegelse og de hundre og førtifire tusen. Alt i ett vers.

Krigen mellom kongen i nord, som begynte med kongen i sørs fremvekst i 1798, ble brakt til avslutning i 1989, da kongen i sør ble beseiret av en allianse mellom det femte og sjette riket i Bibelens profeti. Krigen mellom kongen i nord og kongen i sør, som begynte i 1798, ble av millerittene forstått som en krigføring mot Roma, som de anså som ganske enkelt de to ødeleggende maktene hedenskap og pavedømme. Da krigen tok slutt i 1989, var alle de tre ødeleggende maktene involvert, og det markerte begynnelsen på den profetiske fremstillingen av disse tre maktene som leder verden til Harmageddon, som geografisk er fremstilt i vers førtifem i Daniel elleve.

Versene førti til førtifem identifiserer den profetiske dynamikken til de tre maktene som fører paven til hans ende mellom havene og det herlige hellige fjell. Når den forstås rett, omfatter den profetiske historien som er fremstilt i vers førtien, versene førtien til førtifire.

Derfor viser vers førtien til førtifire, med utgangspunkt i endens tid i 1989 og med det andre vitnesbyrdet fra 1798, som identifiserer begynnelsen og avslutningen på krigen mellom kongen i sør og kongen i nord, til den trefoldige foreningen med et pavedømme hvis dødelige sår er leget, og vers førtifem er stedet hvor hun kommer til sin ende. Når disse versene betraktes fra dette perspektivet, fremstiller de en historie som er utenfor Guds menighet, slik dette også er framstilt ved forholdet mellom de sju segl og de sju menigheter i Åpenbaringsboken.

Den profetiske historiens linje som er representert ved 1798, representerer først og fremst den undersøkende dom, og linjen som begynner på det samme punktet i 1989, representerer først og fremst den fullbyrdende dom. 1798 legger først og fremst vekt på den gjerning som utføres av budbæreren som bereder veien for paktens Budbærer, og 1989 legger først og fremst vekt på den gjerning som utføres av Elia-budbæreren.

Fra 1798 av, da Daniels bok ble åpnet, har vi økningen i kunnskapen om den profetiske historien, hvor Kristus leder sitt folk inn i et paktsforhold som fullbyrder den varige foreningen av guddommelighet med menneskelighet. Denne siste-dagers-pakten blir gjentatte ganger identifisert i Skriftene.

Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil slutte en ny pakt med Israels hus og med Judas hus: ikke som den pakt jeg sluttet med deres fedre den dagen jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av landet Egypt, den pakt som de brøt, enda jeg var deres ektefelle, sier Herren. Men dette er den pakt jeg vil slutte med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil legge min lov i deres indre og skrive den i deres hjerte; og jeg skal være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og de skal ikke lenger lære hver mann sin neste og hver mann sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, fra den minste av dem til den største av dem, sier Herren. For jeg vil forlate deres misgjerning, og deres synd vil jeg ikke mer komme i hu. Jeremia 31:31–34.

Alle profetene identifiserer de siste dager, og uttrykket «de siste dager» representerer i profetien tidsperioden for dommen. Den første engelen kom i 1798, ved endetiden, for å kunngjøre åpningen av dommen i 1844, noe som også er de siste dagers komme. De siste dager er Jeremias «dager» som skal komme, når Gud ville «tilgi» «misgjerningen» og «ikke mer komme i hu» sitt folks synder. Dette verket fullbyrdes av Kristus som øversteprest på den antitypiske forsoningsdagen, i løpet av «de siste dager».

Dersom millerittisk adventisme ved tro hadde fortsatt å vandre i det fremadskridende lyset fra den tredje engel, som kom den 22. oktober 1844, ville de allerede ha vært i sitt evige hjem hos Jesus. Dette er hva Jeremia mener når han sier: «etter de dager». «De dager» er de profetiske tidsperiodene som ledet frem til og ble avsluttet i 1844. Det er de «dager» som Daniel kapittel tolv viser til.

Men gå du din vei til enden kommer; for du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende. Daniel 12:13.

Ved «enden på dagene», eller som Jeremia sier, «etter de dager», hadde Kristus til hensikt å legge sin lov i sitt folks indre og skrive sin lov på hjertene. Det indre er den lavere natur, eller som Paulus kaller det, kjødet, og hjertet er den høyere natur. Pakten lover å gi sitt folk et nytt sinn ved omvendelsen, og et nytt legeme ved det annet komme. Mennesket falt med Adam, som ble skapt i Guds bilde, og som ble skapt med en høyere natur og en lavere natur. Kristi pakt er å gjenløse menneskeheten med dens todelte natur fra syndens forbannelse.

I de siste dager av denne jordens historie skal Guds pakt med sitt budholdende folk fornyes. «På den dag vil jeg gjøre en pakt for dem med markens dyr og med himmelens fugler og med det som kryper på jorden; og jeg vil bryte bue og sverd og strid bort fra jorden, og jeg vil la

dem bo trygt. Og jeg vil trolove deg med meg for evig; ja, jeg vil trolove deg med meg i rettferdighet og i dom og i miskunn og i barmhjertighet. Ja, jeg vil trolove deg med meg i trofasthet; og du skal kjenne Herren.»

«Og det skal skje på den dag: Jeg vil bønnhøre, sier Herren, jeg vil bønnhøre himmelen, og den skal bønnhøre jorden; og jorden skal bønnhøre kornet og vinen og oljen, og de skal bønnhøre Jisreel. Og jeg vil så henne for meg i landet; og jeg vil miskunne meg over henne som ikke hadde fått miskunn; og jeg vil si til dem som ikke var mitt folk: Du er mitt folk; og de skal si: Du er min Gud.» Hosea 2:14–23.

«På den dagen ... skal resten av Israel og de som er unnsuppet av Jakobs hus ... i sannhet støtte seg til Herren, Israels Hellige.» Jesaja 10:20. Fra «alle folkeslag og stammer og tungemål og folk» skal det være noen som med glede vil svare på budskapet: «Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet.» De vil vende seg bort fra hver avgud som binder dem til denne jord, og vil «tilbe ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene». De vil frigjøre seg fra enhver innvikling og stå fram for verden som minnesmerker over Guds barmhjertighet. Lydige mot hvert guddommelig krav vil de bli kjent av engler og av mennesker som dem som «holder Guds bud og Jesu tro». Åpenbaringen 14:6–7, 12.

«‘Se, dager skal komme, sier Herren, da pløymannen skal nå igjen innhøstaren, og den som trør druene, ham som sår sæden; og fjellene skal dryppe av søt vin, og alle haugene skal flyte bort. Og jeg vil vende skjebnen for mitt folk Israel, og de skal bygge opp de ødelagte byene og bo i dem; de skal plante vingårder og drikke deres vin; de skal også anlegge hager og ete deres frukt. Og jeg vil plante dem i deres land, og de skal aldri mer rykkes opp av sitt land, som jeg har gitt dem, sier Herren din Gud. Amos 9:13–15.’» Review and Herald, 26. februar 1914.

Når Jeremia sier «etter de dager», var de «dager» som gikk forut for det verk som er framstilt ved at Kristus brått kom til sitt tempel for å rense det, de profetiske periodene som endte i 1798 og 1844. Enden på disse profetiske dagene (periodene) markerte de førtiseks årene da Kristus oppførte det millerittiske tempel, og da Han brått kom den 22. oktober 1844, oppfylte Han Malaki kapittel tre, som Han også oppfylte da Han rensket templet ved begynnelsen og avslutningen av sin tjeneste.

«Ved å rense templet for verdens kjøpere og selgere kunngjorde Jesus sin misjon å rense hjertet fra syndens besmittelse,—fra de jordiske begjær, de selviske lyster, de onde vaner, som forderver sjelen. Malaki 3,1–3 sitert.» Slektenes håp, 161.

Og «etter de dager» hadde Kristus til hensikt å rense det tempel Han hadde reist, som representerte Hans verk med å rense sitt folks hjerter fra syndens besmittelse, eller, som Jeremia uttrykker det, å skrive sin lov på hjertene og i deres indre.

For idet han finner feil hos dem, sier han: Se, dager skal komme, sier Herren, da jeg vil opprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus, ikke etter den pakt som jeg gjorde med deres fedre på den dag da jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av landet Egypt; for de ble ikke stående i min pakt, og jeg aktet ikke på dem, sier Herren. For dette er den pakt som jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil legge mine lover i deres sinn og skrive dem i deres hjerter; og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Hebreerne

8:8–10.

Ordene «de dager» var Daniels «dagens ende», som endte i 1798 og 1844. Linjen om det protestantiske hornet som begynner i 1798, i vers førti av Daniel elleve, fremhever paktsforholdet som blir opprettet med de hundre og førtifire tusen. Det hebraiske ordet «lodd» er en liten stein som ble brukt til å avgjøre ens skjebne. Daniel fikk beskjed om å gå bort og hvile (i døden) inntil «dagens ende», da dommen i 1844 skulle begynne og hans skjebne bli avgjort.

Men du, gå din vei inntil enden kommer; for du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende. Daniel 12:13.

«Dagene» i «endenes dager» betegner tidsprofetiene som endte i 1844, for etter den tid skulle profetisk tid ikke være lenger. De to tusen tre hundre årene, som var marah-synet, det vil si Kristi plutselige fremtreden i sin helligdom, endte da, og de to tusen fem hundre og tjue årene av den siste harme endte også, likesom dagene for den første harme hadde endt ved endetiden i 1798. «Etter de dager», slik det omtales av Jeremia, ble deretter omtalt av Paulus. Paulus viser to ganger til Jeremias «etter de dager», for Paulus omtaler ikke bare pakten som skulle innstiftes «etter de dager», men enda viktigere identifiserer han Kristi gjerning som yppersteprest.

For med ett eneste offer har han for all evighet fullendt dem som blir helliget. Også Den Hellige Ånd vitner for oss om dette; for etter at han før har sagt: Dette er den pakt jeg vil opprette med dem etter de dager, sier Herren: Jeg vil legge mine lover i deres hjerter, og i deres sinn vil jeg skrive dem; og deres synder og deres misgjerninger vil jeg ikke mer komme i hu. Men der det er forlatelse for disse, er det ikke lenger noe offer for synd. Da vi altså, brødre, ved Jesu blod har frimodighet til å gå inn i helligdommen, ad en ny og levende vei, som han har innviet for oss gjennom forhenget, det er hans kjød, og da vi har en stor prest over Guds hus. Hebreerne 10:14–21.

De to hundre og tjue årene som knytter profetien om marah-synets fremstilling av Kristi åpenbarelse sammen med den to tusen fem hundre og tjue år lange profetien om chazon-synets profetiske historie, binder sammen, eller knytter, begynnelsen av disse to profetiske periodene ved et symbolsk bindeledd som representerer foreningen av menneskelighet med guddommelighet, hvilket er det verk Kristus fullbyrder i den renselse som finner sted under den tredje engels bevegelse, og som resulterer i den pakten Han inngår med de hundre og førtifire tusen.

Synet av chazon, som fremstiller nedtrampingen av tempelet, er synet av menneskeheten som er blitt trampet ned av synden siden Adams opprør i Edens hage; og synet av marah, som fremstiller Kristi verk med å gjenopprette og rensa tempelet, ble begge oppfylt den 22. oktober 1844. Det finnes to profetier på to tusen fem hundre og tjue år om Guds harme, som representerer nedtrampingen av hæren og helligdommen.

Begge disse profetiene fremstiller menneskehetens nedtramping, som skal gjenopprettes ved synet av marah. Disse to uttrykkene for Guds harme mot sitt folk fremstiller vreden over den falne menneskehet, som bare kunne frelses og gjenopprettes ved Kristi verk med å gjenreise og rensa det falne tempel.

De to harmene representerer menneskehetens høyere natur og lavere natur. Ved Adams fall tok den lavere natur overhøyheten over den høyere natur, mens Kristi hensikt for menneskene var at den høyere natur skulle herske over den lavere natur. Ved Adams fall sank den høyere natur ned under den lavere naturs lyster, og Guds hensikt ble omvendt. Dette er hva som menes med bibelsk «omvendelse». Å bli omvendt betyr at den høyere natur gjenopprettes til sin herskende stilling over den lavere natur. Å omvende er å vende om, eller snu opp ned.

Den første harme mot det nordlige riket var harmen mot den lavere natur, som ved fallet underla den høyere natur. Denne harme kom først, for Kristus tok opp gjenløsningens verk nettopp der det først begynte, og det begynte med den lavere naturs begjær, som var appetittens begjær. Kristus begynte sitt verk med førti dagers faste.

«Kristus visste at for med hell å føre frelsesplanen videre måtte Han begynne gjerningen med å gjenløse mennesket nettopp der ødeleggelsen begynte. Adam falt ved å gi etter for appetitten. For å innprente mennesket dets forpliktelser til å adlyde Guds lov, begynte Kristus sitt gjenløsningsverk med å reformere menneskets fysiske vaner. Tilbakegangen i dyd og slektens forfall skyldes i hovedsak ettergivenhet overfor en fordervet appetitt.» Testimonies, bind 3, 486.

Den andre harme var rettet mot den høyere natur, representert ved det sørlige riket, hvor Jerusalem ligger, den byen som Gud utvalgte til å la sitt navn bo i. Den 22. oktober 1844 blir det verk Kristus hadde til hensikt å utføre, og det verk som Han nå fullbyrder, fremstilt ved Esekiels to staver.

Når Esekiels to staver føyes sammen til én stav for evig, identifiserer det den pakten hvor Kristus for evig tar synden bort fra sitt folk, og de høyere og lavere naturer blir ført tilbake til den rette hierarkiske orden, og menneskene igjen blir hele. I den uomvendte tilstand hersket menneskets lavere natur, representert ved den første harme, over menneskets høyere natur, representert ved den siste harme. Derfor var den første harme rettet mot det nordlige riket, som geografisk lå «over» det sørlige riket.

De to hundre og tjue årene som knytter de to synene, marah og chazon, til guddommelighet og menneskelighet, i deres gjensidige begynnelse, kommer begge sammen til én stav når Kristus fullender den tredje engels verk med de hundre og førtifire tusen. Det er profetien om den siste harmen mot det sørlige riket som føyes sammen med profetien om tilsynekomsten i 1844, for pakten gir et nytt sinn ved omvendelsen, men det nye legemet (det nordlige riket) blir først gjenopprettet ved det annet komme i et øyeblikk, i et nu.

Førtiende vers i Daniel elleve identifiserer begge endetider og fremhever dermed en indre og en ytre linje av profetisk historie i løpet av historien til jorddyret i Åpenbaringen kapittel tretten. Sannhetene som blir avseglet i verset, representerer både de indre og de ytre sannhetslinjene som Kristus kom for å identifisere og fullbyrde i sitt folk. Sannheten om at menneskelighet forent med guddommelighet ikke synder, er fremstilt i lyset som er knyttet til virkningen av kunnskapens avsegling, og representerer Guds folks indre sannhet i de siste dager. Lyset som er fremstilt ved krigføringen mellom maktene som leder verden til Harmageddon, er Guds folks ytre sannhet i de siste dager.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Og Herrens ord kom atter til meg og lød så: Du menneskesønn, ta deg én stav og skriv på den: For Juda og for Israels barn, hans samfeller. Ta så en annen stav og skriv på den: For Josef, Efraims stav, og for hele Israels hus, hans samfeller. Så skal du føye dem sammen, den ene til den andre, til én stav, og de skal bli til én i din hånd. Og når ditt folks barn taler til deg og sier: Vil du ikke la oss få vite hva du mener med dette? da skal du si til dem: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil ta Josefs stav, som er i Efraims hånd, og Israels stammer, hans samfeller, og jeg vil føye dem til den, til Judas stav, og gjøre dem til én stav, og de skal være ett i min hånd. Og stavene som du skriver på, skal være i din hånd for deres øyne. Og du skal si til dem: Så sier Herren Gud: Se, jeg vil hente Israels barn ut fra folkene som de er kommet til, og samle dem fra alle kanter og føre dem inn i deres eget land. Og jeg vil gjøre dem til ett folk i landet, på Israels fjell, og én konge skal være konge over dem alle. De skal ikke lenger være to folk og heller ikke mer deles i to kongeriker. De skal heller ikke mer gjøre seg urene med sine avguder og sine avskyelige ting og med noen av sine overtredelser. Men jeg vil frelse dem ut av alle deres bosteder hvor de har syndet, og rense dem; og de skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud. Og min tjener David skal være konge over dem, og de skal alle ha én hyrde. De skal vandre etter mine lover og holde mine forskrifter og gjøre etter dem. Og de skal bo i det landet som jeg gav til min tjener Jakob, der deres fedre bodde. Der skal de bo, de og deres barn og deres barnebarn til evig tid, og min tjener David skal være deres fyrste til evig tid. Og jeg vil opprette en fredspakt med dem; det skal være en evig pakt med dem. Og jeg vil grunnfeste dem og gjøre dem tallrike og sette min helligdom midt iblant dem til evig tid. Min bolig skal også være over dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og folkene skal kjenne at jeg, Herren, helliger Israel, når min helligdom er midt iblant dem til evig tid. Esekiel 37:15–28.